

Superlativ

Ca martor audio-ocular și – concomitent – justițiar valoric muzical, proclam fără echivoc: ediția 2018, a șasea, a **Festivalului Internațional de Jazz JOHNNY RĂDUCANU** de la Brăila (19-21 octombrie) a întrunit toate condițiile, toate sufragiile spre a merita caratele celei mai împlinite ediții de până acum a acestei fastuoase sărbători muzicale! Învederez o atare asumată afirmație prin ținuta dincolo de orice umbră de reproș a organizării – înfăptuită pertinent de către **Consiliul Județean Brăila** și de **Primăria Municipiului** prin **Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale** – precum și grație judicioasei selecții a interpreților invitați a susține recitalurile consacraților, totodată și profesionalei preselectii a competitorilor înscriși la concursul derulat sub egidă festivalieră, dar și datorită impecabilelor condiții asigurate tuturor artiștilor; odată în plus, publicul și muzicienii beneficiind timp de trei seri de mirificul climat oferit teatrului operațiunilor de lăcașul arhitectonic nepereche ce poartă numele **Maria Filotti**. Adăugați la cele spuse, consistentele sume cuprinse drept recompense în cele cinci Premii și în Trofeul competiției. Veți înțelege de ce acest **Contest** a devenit faimos peste hotare și căutat de tot mai mulți aspiranți la premii.

Neîndoielnic, principalul act al Festivalului l-a constituit ca și în anii anteriori **Concursul** de interpretare și creație al tinerilor muzicieni, veniți din țară și deopotrivă de dincolo de fruntarii. La vârsta entuziasmului juvenil, al dăruirii de sine, al implicării afective intense, ei au configurat în spațiul audibil prin policrome falduri sonore, un continuu avatar de imagini și trăiri. Astfel că nu a fost deloc facilă munca de evaluare a juriului (din care făcut-au parte nume de notorietate ca **Ionel Tudor**, **Mircea Tiberian**, **Mihai Crețu**, **Virgil Mihaiu**, **Dan Spînu**, **Petru Hăruță** – din Chișinău – și, cu modestie, subsemnatul), pe de o parte întrucât nivelul calităților interpretative al concurenților, a fost realmente înalt, iar pe de altă parte a surprins și originalitatea, ingeniozitatea investite în multe dintre compozițiile prezentate. Cum era și firesc, **Trofeul** (5.000 euro) a revenit unui tânăr muzician *de excepție*, charismaticul vocalist și pianist italian **Walter Ricci** înzestrat cu o tehnică vocală de invidiat și o relevabilă fantezie improvizatorică, atribute demonstrate inclusiv în reușita transfigurare conferită temei lui **Johnny Răducanu**, „Blues Unison”. Un alt foarte talentat interpret, saxofonistul spaniol **Gianni Gagliardi** a strălucit prin creativitate, ambele secvențe interpretate în Concurs fiind semnate de muzician, mai ales a doua dintre ele cucerind prin inspirație și insolit, pentru aceasta atribuindu-i-se **Premiul pentru cea mai bună compoziție** (2.500 euro); ne referim la piesa-dedicație ce poartă titlul „Johnny” – numele personalității noastre ce a dat denumirea Festivalului, titlu – NB – ilustrat nu doar instrumental ci intonat și pe trei glasuri... Predominanța ginteii latine în plutonul celor recompensați, s-a vădit și în conferirea **Premiului pentru cea mai bună formație** (3.000 euro) care a revenit grupului italian

Stefano Coppari Quartet (cu pianistul **Nico Tangherlini**, bateristul **Jacopo Ausili**, contrabasistul **Lorenzo Scipione** și cu liderul la gitară), un combo ce s-a revelat printr-un apreciabil *interplay* și o certă inventivitate. În aceeași ordine de idei, a fost prețuită ținuta de instrumentist improvizator la saxofon tenor – afirmându-se ca o autentică speranță – a spaniolului **Oliver Gomez Enrique**, care și-a adjudecat pe merit **Premiul pentru cel mai promițător tânăr interpret** (2.500 euro). Jazz-ul românesc (deci tot latin) de mâine a apărut demn reprezentat azi în lotul celor aleși de juriu prin două talente ce promit încă de pe acum o perspectivă onorantă: **Robert Cozma** (fiul pianistului compozitor profesor **Romeo Cozma** din Iași), un foarte serios și motivat virtuoz al trombonului, dar și un destoinic compozitor, a obținut **Premiul pentru cel mai bun solist instrumentist** (2.500 euro). Iar **Premiul pentru cel mai bun solist vocal** (2.500 euro) a desemnat-o câștigătoare pe tânără cântăreață bucureșteană **Anita Petruescu**, admirată pentru glasul bine timbrat, puternic, dar suplu, pentru intonația precisă și incitante momente de *scat*.

Practică nemaiîntâlnită la celelalte concursuri de jazz din țară, la Brăila competitorii soliști au la dispoziție un remarcabil grup de acompaniament, condus de (încă) tânărul pianist-compozitor-arajor-profesor universitar, **Andrei Tudor**, apt a răspunde prompt, dezinvolt, cu minime preparative, celor mai diverse (câteodată derutante) solicitări ale celor pe care i-a susținut în demersul lor scenic. Componenții acestui combo-miracol, ei înșiși nu doar foarte buni instrumentiști, ireproșabili cititori de partituri, dar totodată excelenți improvizatori, răspund la numele **Sebastian**

Burneci (trompetă și flugelhorn), **Laurențiu Zmău** (baterie), ambii din Big band-ul Radio, **Adrian Flautistu** (contrabas), **Liviu Negru** (gitară), desigur **Andrei Tudor** (pian). Nu exagerez afirmând că pentru competența și eforturile lor li s-ar cuveni un **Trofeu special!**

Ultimele noastre considerente asupra veritabilului eveniment muzical derulat sub genericul **Festivalul Internațional de Jazz JOHNNY RĂDUCANU** se vor raporta la cele patru recitaluri *hors-concours*, trei susținute de grupuri consacrate și un recital de pian susținut în ultima seară de **Sanna Domenico**, câștigătorul de anul trecut al **Trofeului**. A deschis suita acestor recitaluri un grup eminent, semnificativ pentru diaspora noastră de jazz – combo-ul de componență internațională **Alex Simu Quintet** – cu

protagonistul la clarinet (specialist al acestui instrument, inclusiv inventator al unor versiuni constructive), muzician complex, promotor al insolitului, creator al unor scintilante, nonconformiste configurări sonore (lider și al apreciatului grup de rezonanță interculturală **Arifa**), alăturându-i pe un alt tânăr interpret român de marcă al diasporei, **George Dumitriu**, instrumentist la gitară și la violă, pe pianistul german **Franz von Chossy**, pe basistul italian **Mattia Magatelli** și pe slovenul **Kristijan Krajncan** la violoncel și baterie – cu toți racordați la muzica lui **Alex Simu** ce se dorește fireasca reflectare în întruchipări sonore a trăirilor, emoțiilor, experiențelor autorului conectate la evoluția în timp a identității culturale a Bucureștiului natal. În cea de a doua seară am încercat împreună cu publicul exerciții de admirație față de un context stilistic mai tradițional, legat tot de capitală, orașul generator de hituri pop inter- și post-belice

redimensionate jazzistic cu intensă expresivitate de **Duo-ul Mircea Tiberian** - pian și **Nadia Trohin** - voce, definind actualizări pline de culoare, de sensibilitate, de nostalgie, de bun gust ale unor melodii românești fără vârstă... Și în epilogul reușitului Festival, contrabasistul **Michael Crețu** ca nepot ce se află al aceluia considerat un „monstru sacru” al jazz-ului autohton, venerabilul maestru **J.R.**, a izbutit să ne ralieze la chipul său aparte de a concepe muzica, fie ea de origini și stiluri diferite. A apelat la experiența unor redevabili instrumentiști britanici, pianistul **Ed Barnwell** și bateristul **Myke Wilson** – rezultatul fiind pe măsura așteptărilor.

Și pentru ca totul, de la primul la ultimul sunet, să fie superlativ răsunset, nu și-a precupețit zilele și nopțile de neodihnă **Maria Pușcaci**, factotum & sine qua non, demiurg de incandescente sărbători ale spiritului.

Florian LUNGU

Atitudini, controversate - Scrisoare deschisă

Azi postul național de radio aniversează 90 de ani de la prima emisie. Copiez aici ultima scrisoare pe care am adresat-o acolo. Ultima pe anul acesta,

Bună ziua, Domnule Președinte Director General, Georgică Severin!

Mă numesc Mardale Ștefan, am 54 de ani, sunt profesor de canto.

Vă mulțumesc pentru amabilitatea de care ați dat dovadă răspunzându-mi la ultimul mesaj pe care vi l-am trimis, mesaj în care criticam lipsa legăturii între muzica difuzată și materialele ce o preced sau succed.

Scriați în răspuns despre profesionalismul angajaților radioului național, ce-i drept fără prea multe argumente. Bineînțeles că sunt și profesioniști în instituție, dar nu aș vrea să vă supăr cu procentul adevărat al celor care pot fi caracterizați astfel. Predecesorul dumneavoastră a făcut angajări fără concurs, iar de-a lungul vremii lucrurile nu au stat mult diferit: Pile, Cunoștințe, Relații.

Adaug la cele spuse în precedenta mea scrisoare că lipsa liantului între materiale și muzica difuzată e un fel de radioanalfabetism funcțional. Un fapt foarte des întâlnit și în programele R.R.A. și la posturile provinciale, nu numai la R.R.Cultural, acolo unde v-am dat clar exemplul respectiv.

Aș vrea să vă mai aduc la cunoștință două fapte pe care nu am cum să le văd ca dovezi de profesionalism.

1. În primăvara asta Radio România a acordat premii muzicale. O inițiativă foarte bună pentru un post care are în statutul său promovarea valorilor românești, valori unde mi-aș dori să conteze calitatea interpretării, compoziției, a textului, mai mult decât valoarea de piață, așa cum se întâmplă de prea multe ori.

Artistul anului a ieșit, deși nimeni nu știe pe unde a intrat, Zâmbărel cel cu nume de emoticon. Entitățile profesioniste plătite din bugetul statului spun că așa a vrut publicul, dar niciuna nu poate explica felul cum s-a votat. Pentru că majoritatea nu are cum să știe, aș vrea să povestesc pe scurt despre cum s-a desfășurat primul turneu național al „artistului” și ce a urmat.

După lansarea cu tam tam al primului CD scos cu cel mai tare trust media de la noi, a fost anunțat un turneu național. În primele trei concerte (Timișoara, Arad, Brașov) numărul билетelor vândute la toate trei s-a apropiat de O SUTĂ. Știu asta de la unul din instrumentiștii care l-au acompaniat. Bineînțeles turneul s-a contramandat, asta se poate verifica. De atunci nu a mai încercat deși este cunoscut și de băbuțele surde din sătucuri pe cale de dispariție.

Nici pe pagina lui de feisbuc (h)artistul nu excelează în vreun fel. Pare pagina unui puști fără atitudine sau pasiuni. În afară de numărul de laicuri pe Sf. Youtube, laicuri care se pot și cumpăra, asta știe mai toată lumea, eu nu am reușit să află la ce excelează acest nickname. Ați putea afla dumneavoastră de la profesioniștii respectivi? Vă rog să intermediați, pentru că mie nu mi-au răspuns.

2. La Premiile Radio România 2016, Smailică a fost nominalizat la secțiunea cel mai bun solist vocal. Atunci i-am spus asta unui elev de-al meu în vârstă de 11 ani, Mircea Nicola. Sper că glumești, mi-a zis. Majoritatea elevilor mei, de la vârsta lui în sus, se amuză ascultând textele multora din actualele șlagăre românești difuzate la R.R.Actualități. Dacă în aprecierea compoziției există un grad ridicat de subiectivitate, apoi la text, acesta e foarte mic, dar trebuie să ai măcar cultura unui copil isteț și bine crescut așa cum e Mircea.

Revenind la nominalizarea din 2016, având ceva cunoștințe practice, vă pot garanta că renumitul Smiley are o voce submediocră la toate capitolele. Cu așa calitate interpretarea nu poate avea un calificativ mult mai mare ca vocea.

Fapta cu numărul doi nu o pot trece nici la radioanalfabetism funcțional.

Aștept cu interes răspunsul profesioniștilor de care pomenești!

Din câte știu sunteți membru al partidului care ne-a îndemnat, nu demult, să îndrăznim să credem în România. Ați binevoi să-i rugați pe prea pomeneștii profesioniști să îndrăznească a respecta legea care prevede ca 40 % din repertoriul muzical difuzat să fie din muzica românească?

Ar putea acești imenși profesioniști să găsească un loc pe site-ul instituției unde să vedem și noi playlisturile lunii?

Vă mulțumesc anticipat!